

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

5/2015

11. února 2015

ročník 100

cena: 13 Kč

*Příští číslo vyjde
18. února 2015*

Z obsahu

** Rozdělený člověk
má nemocnou duši*

* Pravda

Poselství k neděli Estomihi

NÁSLEDOVAT KRISTA
MAREK 8, 31–38

Co si pod tím představit? V minulém režimu snad stačilo nepřestat chodit do kostela. Tím dal člověk

jasně najevo, že je Kristovým následovníkem. Ale dnes? Dnes je možná následování Krista ještě obtížnější než za doby minulé. Nehrozí nám žádný trest, protože nemáme nepřitele. Máme všeho dost a mnoho možností, jak využít svůj čas. Ovšem máme také mnoho práce, takže času nakonec nemáme nazbyt. Tak to v dnešní době je. Rodiče ještě dají pokřtít svoje děti, ale čas chodit s nimi pravidelně do kostela nemají. A církve vymýšlejí, jak těmto lidem vyjít vstříc. Vymýšlejí pro rodiny s dětmi různé akce, vydávají příručky, jak si udržet děti a mládež v církvi.

Ale je to správná cesta? Nejdeme tu spíš cestou Petra, který si Ježíše bere stranou a kárá ho? Ošklivé věci přece lidé nechtějí slyšet! Ježíšova cesta byla ošklivá, trnitá. On ji přes Petrovo kárání odmítl jakkoli uhlazovat a vyzval ho k následování právě po té trnité cestě. Málokomu

se po ní chce šlapat. To platilo tenkrát a platí to i dnes. Uhlazování spadá do sféry pokušení a Ježíš mu říká jasně: „Ne!“ Proto nemáme lidi lákat na mimořádné akce a uhlazovat pro ně cesty do církve a do kostela. Pokud člověku slouží zdraví, čas chodit do kostela si najde, nebo jeho víra nestojí za nic. Kde jinde může slyšet evangelium, modlit se a zpívat spolu s ostatními? Že necítí potřebu jít mezi lidi a raději si v neděli pustí rádio? To je opět sféra pokušení a uhlazování cestičky. Na tomto místě není místo pro výmluvy. Následování Krista je trnitá cesta. Je-li pro nás pravidelné chození do kostela obtížné, a přece chodíme a pokoušíme se brát Kristova slova vážně, vítějme na trnité cestě víry. A úlevu nečekejme. Ježíš nikomu žádnou úlevu nesliboval.

Anna Halamová,
farářka ČCE, Ochranovský sbor
v Jablonci n. Nisou

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími

Člověk se raději směje než pláče. Pláč má v sobě znaménko smutku a bezmoci. Přitom jsou lidé, ženy, často i děti, kteří vědí, že pláčem si lze něco vybojovat, něčeho dosáhnout. Člověk je prý jediný živočich, který se směje a pláče, neboť jediný byl zasažen rozdílem mezi tím, jaké věci jsou a jaké by měly být. Ovidius kdysi řekl, že dát slzám průchod je vhodné, že pláčem se zbavujeme hněvu. Johann Wolfgang von Goethe se zase ptá: Ty pláčeš? Ale proč? Vždyť i v slze je síla. Tak jdi a žij! Julius Zeyer si všiml, že jsou chvíle, kdy i věci pláčí... Kolikrát má člověk opravdu pocit, že nejen věci, ale i rostliny a zvířata pláčí. Nemohou se bránit, jsou-li zasaženy naším krutým zacházením a necitlivostí. Charles Dickens kdysi řekl, že se nikdy nemusíme stydět za slzy, neboť je to déšť na oslepující prach země, který pokrývá naše tvrdá srdce. Často jsou opravdu naše srdce tvrdá a zaslepená. Stejně i oči. Máme je zahleděny příliš do sebe a v mezilidských vztazích se pohybujeme doslova jako „sloni v porcelánu“. Nevidíme a nechceme vidět lidskou bídu, problémy a potřeby našich bližních. Nemáme nejmenší chuti je sdílet, ani ulehčit. Největší citlivost máme na sebe samé. Tam nás dokáže rozhodit každá maličkost. Zaujatě sledovat dokážeme jen ty, které máme rádi, které milujeme. Ať se to týká lidí, nebo i té němé tváře. Moje přítelkyně přesně poznala, kdy její domácí mazlíček, psík Filip byl šťastný a tehdy tvrdila navzdory všemu vědeckému poznání, že se směje. Se šťastnými tvory je jistě potěšení být, šíří kolem dobrou náladu a pohodu. Rádi sdílíme jejich příjemné rozpoložení. Jenže v životě přichází i věci nepříjemné a velmi bolestivé. Vzpomínám si, jak mne zasáhla zpráva o jedné dívce v Náhorním Karabachu, které mina utrhla obě ruce. Bezmocně jsem polykala slzy vzteku, když jsem slyšela, jak několik indických mužů zbilo a znásilnilo studentku medicíny, která cestovala se svým přítelem linkou autobusu. Co tito barbarští mužové mají za oči? Plakali někdy? Dívka násilí nepřežila. Stejně mě nenechá v poklidu násilí probíhající v Africe, v Asii a jinde na mužích, dětech, ženách, starých a slabých lidech, civilistech, křesťanech. Násilí vyhlazující ty, kteří mají jiné vyznání, jiný názor, jiné přesvědčení, než se jim vnucuje. Opravdoví lidé, hodní toho jména, nechtějí přece žít ve lži, v přetvářce, zbaveni lidské důstojnosti a svobody svědomí. Svou pravdu mají podloženou svými životními zkušenostmi, hájí ji i přes veškeré výhrůžky a kruté dopady. Jeden z pronásledovaných iráckých křesťanů řekl, že nejhorší je vést nedůstojný život. Takových zpráv k nám přichází ze světa celé přehřšle a nám hrozí, že se bud' utrápíme bezmocností, nebo v rámci sebezáchovy otupíme. Svět je tvrdý a někteří lidé

Dokončení na str. 2

Ospravedlnění pouhou vírou

Je nepochybné a veskrze uznávané, že zpráva o ospravedlnění pouhou vírou je středem i vrcholem biblického poselství. Tu zprávu zaznamenal apoštol Pavel ve svém listu Římanům 3,21-31. Vy si těch 11 veršů přečtete. Nemáte-li čas, udělejte si jej. Vždyť je to váš čas. Bůh vám jej daroval hned při vašem narození. Nic vám tolik nepatří jako váš čas. A číst jste se naučili hlavně proto, abyste si přečetli a vzali na vědomí obsah těch 11 veršů, že nám, k smrti odsouzeným, je udělena milost. Mne nepodezírejte. Přečetl jsem si je, protože se týkají každého člověka na světě. Budou olejem v lampách všech rozumných věřících, budou platným glejtem, který nás zachrání před odsouzením. Vždyť Ježíše „ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří“ (Ř 3,25).

Třebaže se zpráva o ospravedlnění hříšníka týká všech lidí, toliko ten, kdo se pokládá za hříšníka, může pochopit, co je ospravedlnění. Do jaké míry je hříšníkem, to mu může zase jen ospravedlnění dát poznat. Když se ukřižovaný Kristus setká s člověkem, sdělí mu jako první věc, jak vypadá před Bohem. Je fakt, že dokud se člověk pohybuje mezi ostatními a nepotká se s Ježíšem Kristem, nebude vědět, že není takový, jaký by měl být. Sice něco o tom ví a cítí, ale řekne, že ideální není nikdo, že i jemu něco chybí. Dokud se nesetká s Kristem, nepřivede toto poznání k plnosti. Řekne na svou omluvu, že takový je život, nic dokonalého. Nebo také připustí, že v něm žije jeho lepší já, kdežto to druhé, to horší, je to, co žijeme od rána do večera. Tak se člověk ospravedlňuje sám před sebou. Utíká od

celé odpovědnosti za lepší i horší část své bytosti.

Přirozený člověk si v poslední době vymyslel ještě jiný útěk od odpovědnosti. Pokládá sám sebe za část přírody, za živočicha, jemuž se ještě nedaří osvobodit se od morálního vědomí. Zlo, jehož se dopouští, omlouvá dědičností, buržoazní morálkou a výchovou, ale vcelku chce být vnímán a přijímán jako v podstatě dobrý člověk. Teprve když se octne před Bohem, zřká se vlastního sebeospravedlňování a přizná, že v něm působí radikální zlo a že má k němu náchylnost. Starý zákon přivede tohoto člověka před Boží zákon, kde už není úniku. V Novém zákoně sám Pán svou svatostí přivede člověka k poznání, že není jen zlý, ale že je hříšník. To znamená, že je oddělen od Boha, stojí

Dokončení na str. 2

AKTUÁLNĚ: PRVNÍ ANGLIKÁNSKÁ BISKUPKA V ANGLII

V Yorku byla uvedena do úřadu Libby Laneová, první biskupka v anglikánské církvi. Během ceremoniálu zazněl z pléna jediný protest, že „to není biblické“, jenž posléze ustal. Nástupem biskupky skončilo staletí trvající období a došlo tak k převratnému kroku v dějinách anglikánské církve.

***

Elizabeth Jane Holden „Libby“ Laneová (* 1966, Wycombe Rural District, Buckinghamshire, Spojené království) byla do funkce jmenována v prosinci 2014, slavnostní biskupské svěcení pak obdržela 26. ledna 2015. Stala se biskupkou pro město Stockport v severozápadní Anglii.

Kněžské svěcení obdržela v roce 1994, tedy v prvním roce, kdy jej anglikánská církev v Anglii ženám povolila. Duchovní službu pak vykonávala ve městě Blackburn v hrabství Lancashire. Od dubna 2007 byla vikářkou v hrabství Cheshire. Libby Laneová je vdaná, její manžel je rovněž knězem, slouží jako kaplan na letišti v Manchesteru. Patří k prvním manželským párům, které byly vysvěceny společně. Mají spolu dvě děti. Libby Laneová se učí hrát na saxofon a fandí fotbalovému týmu Manchester United.

Podrobnosti viz str. 2

Z církví doma i ve světě

**PROHLÁŠENÍ INICIATIVY
SPOLEČNÝ HLAS, FÓRUM ŽIDŮ, KŘESŤANŮ A MUSLIMŮ**
Jako všichni Evropané jsme i my znepokojeni zločiny, k nimž došlo 7. a 9. ledna 2015 v Paříži. Víáme skutečnost, že mnozí muslimové se od těchto kriminálních činů, páchaných ve jménu islámu, jednoznačně distancují. Vzhledem k řadě dalších tragických událostí poslední doby na území Sýrie, Iráku, Pákistánu, Afghánistánu či Nigérie zároveň rozumíme rostoucím obavám mnoha obyvatel Evropy z islámu. Uvědomujeme si, že hlavním cílem teroristických činů je rozdělit společnost a vyprovokovat jednotlivé skupiny ke vzájemnému nepřátelství a strachu. Jedná se o zřejmou snahu polarizovat evropské společnosti a postavit muslimy proti židům, křesťanům i sekulárním občanům. Vyzýváme všechny, kdo se podílejí na utváření veřejného mínění, aby nakládali s informacemi odpovědně a vyhýbali se zjednodušujícím soudům, vedoucím k polarizaci společnosti. K ní přispívá i takové uplatňování svobody projevu, které pohrdá hodnotami druhých lidí. Takovou polarizaci si bezpochyby přejí právě extremisté na všech stranách. Jako Společný hlas židů, křesťanů a muslimů tuto polarizaci odmítáme. Nepřijímáme princip kolektivní viny, podle něž by za zločiny jednotlivců nesly odpovědnost celé komunity jejich souvěřců. Zdůrazňujeme nutnost kategoricky odsoudit kriminální činy a zároveň podporovat jednání směřující k pokojnému soužití. V Praze, 29. ledna 2015

*Zuzana Amrani, muslimská obec v Praze
rabín dr. Shumi Berkowitz, židovská obec Masorti
dr. Prokop Brož, děkan Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy
patriarcha Církve československé husitské dr. Tomáš Butta
prof. Tomáš Halík, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy
doc. Pavel Hošek, Evangelická teologická fakulta Univerzity Karlovy
rabín dr. Daniel Mayer, Haifa, Izrael
Emir Omić, bývalý imám pražské muslimské komunity
synodní senior Českobratrské církve evangelické Mgr. Joel Ruml
dr. Vladimír Sářka, muslimská obec v Praze
dr. Miloslav kardinál Vlk
doc. Zdeněk Vojtíšek, Husitská teologická fakulta Univerzity Karlovy
Sylvie Wittmannová, členka Rady Federace židovských obcí
Mgr. Salih Yilmaz, generální sekretář o. s. Mozaiky*

PRAŽSKÉ FÓRUM O ANTISEMITISMU
Ve spojitosti s připomínkou 70. výročí osvobození nacistického koncentračního tábora v polské Osvětimi se v Praze uskutečnilo ve dnech 26. - 27.1. 2015 mezinárodním fórum o rostoucím antisemitismu a extremismu. Zúčastnilo se jej na 500 zahraničních hostů, mezi něž patřili představitelé parlamentů nejrůznějších zemí. Setkání pod heslem "Let My People Live!" (Nechte můj lid žít) bylo připraveno Evropským židovským kongresem a Evropským parlamentem spolu s dalšími organizacemi se záměrem upozornit na rostoucí hrozby v souvislosti s přibývajícimi projevy antisemitismu a extremismu.

podle médií

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími

Dokončení ze str. 1
ještě zaslepenější a tvrdší. Dostat se do lidských rukou mnohdy znamená velké nebezpečí i utrpení. Do lidských rukou se dostal i náš Spasitel Ježíš Kristus. O velikonocích si jeho martyrium každoročně připomínáme. Na internetu se objevil názor, že Bůh musel být sadišta, když něco takového dopustil. Autor si zřejmě neuvědomil, že Hospodin na Krista ruku nevztáhl. Vztáhli na něj ruku lidé. Nám lidem dal totiž Bůh svobodnou vůli rozhodovat se a jednat. Napadlo mne, že Bůh jistě nevýslovně trpěl se svým Synem. „Já a Otec jedno jsme,“ prohlásil kdysi náš Pán. V okamžiku kdy na něm ležel hřích můj i tvůj a celého světa, zažil Ježíš navíc hrůzu naprostého odloučení od Otce. Na Golgotě byla hrstka těch, jimž slzy tekly po tvářích nepřestajně. Plakaly i jeruzalémské ženy stojící při cestě. Bůh však svým milujícím dokáže proměnit smutek a pláč v radost. Již starozákonní žalmista praví: Obrátil jsi pláč můj v plesání a dále: Ti, kteří rozsévali se slzami, sklídí úrodu s jásáním. Nesmírně se zaradovali učedníci, když pak uzkřísěného živého Pána. Radujeme se tak i my každý rok o velikonocním ránu a nejen o něm. „Jak velmi se milují !“, říkali tehdejší lidé o prvotních křesťanech. Kristova láska proměnila oči sobeckého člověka, osud bližního mu už nebyl lhostejný. Jeho zrak i srdce nabyly citlivosti, začal si všímat, vnímat, dokázal pomoci, potěšit, sdílet se i nést břemena. Radovat se s radujícími a plakat s plačícími se mu stalo přirozené. Ve 12.kapitole listu Římanům jsou od 9. verše vylíčena zlatá pravidla křesťanského života. Rady a doporučení, které nám napoví, jak žít plně a svobodněji. Je dobré si tuto pasáž přečíst pozorně až do konce. Apelů je tam víc než dost, některé jsou naprosto šokující pro lidi ze světa. Možná i nám bude zpočátku činit potíže je uvádět v praxi. Naše staré já nám bude klást překážky. Neváhám však připustit, že mnozí před námi již tak žili i dnes žijí, aniž by se museli přemáhat. Kristova láska, když se jí odevzdáme, dokáže činit divy. Lhostejnost promění v solidaritu a zájem. Zkusme si sami udělat malý test, jak jsme na tom. A prosme o to, abychom těmto pravidlům, které nám možná dosud jdou „proti srsti“, dokázali jednou dostát. Abychom takovými mohli být v plnosti.

Marie Plotěná

Ospravedlnění pouhou vírou

Dokončení ze str. 1
venku jako vyhnanec, spása a život s Bohem jsou mu nedostupně vzdáleny. Společensví s Bohem, pro něž je tento člověk schopen mnoho obětovat, včetně mystických praktik a záslužných skutků všeho druhu, zůstává o to nedobytnější a člověk sám nezpůsobilejší ospravedlnit se před Bohem. Jeho náboženství a morálka prozradily na sebe svou nekompetentnost a uvrhly člověka do zoufalství. Teprve když do této smrtelné hry vstoupí ukřižovaný Kristus, nastane pro hříšníka důležitá změna: pocítí, že to už nebude morální zákon, který jej bude soudit, ale sám Bůh, a to skutečností kříže. Kristův kříž nyní ukáže hříšníkovi, co je zač a přiměje ho k poznání, že Kristus, ten jediný spravedlivý, je ukřižován a usmrčen ne pro svůj, ale pro tvůj hřích. Teď zvažuj, kdo jsi. Kříž, poprava vzbouřence proti Božímu majestátu, je to, co ti patří. A všechny nárok náboženství a morálky vylepšit tvůj profil před Bohem padá pod stůl. Jsi zničen. Pro člověka, který nechce toto zni-

První anglikánská biskupka Velký den v historii Anglikánské církve v Anglii

Tato "mateřská" církev anglikánského společenství prožila na konci ledna přelomový okamžik. Po letitých rozhovorech a sporech, které dokonce některé odpůrce ordinace žen dovedly k odchodu z této církve, byla v katedrále v Yorku 27. 1. 2015 ordinována první biskupka anglikánské církve v Anglii Libby Laneová. Připomeňme si, co této slavnostní chvíli předcházelo. V den, kdy bylo veřejně oznámeno, že se Libby Lane stane první biskupkou, s ní byl natočen rozhovor, ze kterého vybíráme: "Mé povolání je sloužit Kristu v prostoru institucionální církve, to je mé přesvědčení od časů, kdy jsem byla teenagerkou. Moje identita spočívá ve vztahu s Bohem. A tak je to spojeno i s mým povoláním k ordinované službě...

Toto je pro mě neočekávaná radost zde dnes být. Je to pozoruhodný den pro mě a uvědomuji si, že je to i historický den pro církev. Jsem poctěná a vděčná, že jsem byla povolána sloužit jako další biskup(ka) v Stockportu... Uvědomuji si dnes, že zde byl bezpočet mužů a žen, kteří se po dlouhá desetiletí těšili na čas, kdy Anglikánská círev ohlásí svou první biskupku. Velice si uvědomuji ty známé i neznámé, kteří se modlili a pracovali a zápasili o tuto chvíli. A modlím se, aby i jim byla dnes vzdána čest..

Ale nejvíce jsem vděčná Bohu, že všechno, co mohu být a co mohu dělat, je skrze Krista Ježíše, který nás povolává, abychom jej následovali a který zaslubuje, že s námi bude všude, kudy nás povede." Na otázku, zda se cítí nějak dotčená, že stále jsou lidé, kteří se nedomnívají, že by měla tuto službu vykonávat proto, že je prostě žena, Libby Lane odpověděla, že si myslí, že církev je místem, kde mohou zaznít nesouhlasné hlasy a že je ráda, že v církvi lidé mohou vše vyslovit a potýkat se v ní se závažnými otázkami... Dále uvedla, že by raději byla na společné cestě s lidmi, než se

čení přijmout, je poselství kříže skandál. Lidská hrdost jej zavrhuje. Odmítá kříž jako jediné místo, z něhož Bůh mluví. Kdo však poselství kříže přijme, pozná druhou stránku svého zničení, neuvěřitelnou, že hříšník přes svůj strašlivě až nemyslitelně těžký hřích je Bohem milován. Podívejme se na to ještě jednou: ten člověk, na něž dopadl Boží soud v podobě Kristova kříže, přestal skoro existovat a je zdeptán k smrti, ale pojednou se vztyčí s podivnou hrdostí absolutně nové existence. Je najednou také ochoten přestat s omlouváním svého hříchu, naopak uzná, že rozsudek nad ním, který ho na Kristově kříži téměř zabil, byl správný, zasloužený. Svou novou existenci pochopil jako nový Boží rozsudek a Boží dar, o němž uslyšel z Božího slova: „Přes všechno, co jsi kdy učinil k mé velké nelihosti, tě miluji, jsi mi příjemný.“ Tato proměna existence je nabídnuta všem, ale on se cítí jako ten, kdo se pro druhé příkladně ztotožnil s tím, kdo jako zloččený rouhač umíral na kříži, aby shledal, že se ztotožnil s Božím Synem, v němž

s nimi střetávala. Taková jsem, dodala, ale to neznamená, že bych se nepostavila problémům, když bude potřeba je řešit. A obecně si vážně myslím, že rozličnost je lepší než jednobarevnost, dokonce i tehdy, když nám to není příjemné. Trocha znepokojení pro nás užitečná. Ve svém představení uvedla, že její rodina nechodila do kostela, ale že byla v jedenácti letech pozvána do církve přítelkyní a od počátku tím byla uchvácená. Hodně pro ni znamenalo, že si jí tam všímali a záleželo jim na ní. Dodejme, že při slavnostní bohoslužbě, kdy měla být nová biskupka uvedena v úřad, se předsedající ptal shromážděné církve, zda je to její vůle, aby byla tato žena konsekrována. Shromáždění odpovědělo velice

Babiš, Rusové, Havel

*Bylo mi řečeno, že je třeba být stručním, pokusím se o to.
Pan Schneider zastává ve své polemice se mnou (Netrpělivost a naděje č. 2/2015), na rozdíl ode mne, podobné stanovisko jako Andrej Babiš. Otevřel se prý sice prostor svobody, ale lidé zůstali stejní (co to znamená?), jedněmi maskarami jsou stavěny do pozic společenských vzorů maskary jiné, chamtivost je ctnost. Já tvrdím, že polistopadový režim měl spoustu chyb, ale znamenal změnu výrazně k lepšímu a byl otevřen změnám k lepšímu. V letech 2012-2014 jsme si ho sami rozbili.
Babiš prý stejně jako já mluví o hlubokém rozvratu české demokracie. To není pravda, já hlubokým rozvratem české demokracie nazývám to dvouleté období, v němž se významně angažoval právě on.
Prorůstání politiky a ekonomiky by se mělo do všech důsledků bránit. Místo toho se nedůsledností politiků umožnilo podnikatelům nejprve manipulovat politiku z pozadí (kmotři). Pak si někteří vlivní podnikatelé všimli, že politiky vlastně k ničemu nepotřebují. Vznikl fenomén „sám sobě knotrem“, který ztělesňuje právě A. Babiš. Propojení obro-*

Otec nalezl zalíbení. A tak to nyní platí: kdo se ztotožní s trpícím a na kříži umírajícím Ježíšem a přijímá Boží rozsudek o svém zavržení, shledá, že se ztotožnil s Božím Synem. V Kristově kříži jsou nerozlučně spojeny dvě věci: vědomí hříšníka, že on si zasloužil, co Kristus vytrpěl, i že je zproštěn vší viny a prohlášen za syna, v němž Bůh má zalíbení.

Zkrátit tuto cestu k tak milé existenci nelze. Nelze obejít Golgotu a její kříž a nabídnout člověku Boží zalíbení v něm. Tak laciný způsob, jak se stát křesťanem, obchází tíhu hříchu, jako že jen na Ježíšově kříži může hříšník poznat pravou, strašlivou závažnost a váhu svého hříchu.

K své nové existenci může jen říct věřím. To, co hledal pomocí či prostřednictvím výchovy, morálky, disciplíny, zbožnosti a náboženství – pokoj s Bohem, spásu, život ve společenství s Bohem – Bůh mu dárkuje v svobodné, královské milosti. Pouhou vírou je ospravedlněn. Sláva Bohu!

Josef Veselý

zvučně, že ANO, JE, ale do nastalého ticha zazněl také hlasitý ojedinělý, a nutno dodat, že slušný a uměřený protest, že NE, protože tak "to není v Bibli". A anonymní řečník, který s respektem a uctivě oslovil předsedajícího, žádal o dovolení o této závažné záležitosti promluvit - ale záznam, který jsem měl k dispozici, nenabídl nic jiného, než že tato historická bohoslužba pokračovala důstojně dále. Zatímco v rodině anglikánských církví některé již delší dobu mají i biskupky (v Austrálii a na Novém Zélandu, v Kanadě i USA), někde je tato otázka stále vážně probírána, jinde však celkem jednoznačně odmítána (především v Africe).

Bohumil Kejř

vité ekonomické, politické a mediální moci. Tedy oligarcha. To je koncentrace moci v demokratickém státě nepřipustná. Např. pan Bakala nemá k dispozici vlivnou partaj, a vzhledem k tomu, že ho pan Babiš drží ministerstvem financí v šachu, projevují jeho listy vůči němu jistou toleranci. Ani to není v pořádku. Konflikt v Gruzii nevznikl tak, že by Gruzie napadla Rusko, ale že se pokusila obsadit jižní Osetii, která byla do počátku devadesátých let součástí Gruzie, ale pak se s ruskou podporou „osamostatnila“. Rusové toho využili k masivnímu útoku na Gruzii. Podnět ke konfliktu s Ukrajinou nedal spor o členství v NATO, ale o přidružené členství v EU. Tím, že Rusko Gruzii i Ukrajinu vojensky napadlo (anexe Krymu), dalo oběma zemím právo hledat pomoc i v NATO. Tvrdit, že „Rusové přesunuli vojsko ke svým vlastním hranicím“ není přesné, přesunuli ho bohužel na nesprávnou stranu těch hranic (Gruzie, Krym, jižní Ukrajina). S Havlem v leccems nesouhlasím, ale jeho zahraniční politiku zohledňující zájmy ČR považuji za správnou.

Bohumil Doležal

O víře Kristově Žalm 110; Žd 5,5–10

„To jest tedy zvěstování to, které jsme slyšeli od něho, že Bůh je světlo a tma v něm nižádné není. Díme-li, že s ním obecnství máme, a ve tmě (t. j. bezbožně, bez jeho světla) chodíme, lžeme a nečiníme pravdu. Pakli chodíme ve světle, jako ON je ve světle, máme obecnství vespolek a krev Krista Ježíše Syna jeho (zjištěné vědomí bolesti Boží) nás očisťuje od všech hříchů.“ (1 J 1,5-7)

Ve 14. kapitole Genese je tato scéna: Abram se vrací z úspěšné osvobožovací akce, v níž se vojensky postavil východnímu agresorovi a Bůh byl s ním.

Čtyři králové z dolní Mezopotamie a krajiny Sinear vydrancovali Palestinu. Porazili pět změkčilých kananejských vladařů a ze Sodomy odvělekli i Abramova synovce Lota.

Jeho strýc, žijící v rovině Mamre u Hebronu, to tak nenechal. Pozval k tretné výpravě amorejské sousedy, s nimiž žil ve smlouvě pokoje, a loupeživá koalice kdesi na severu u městečka Dan nočnímu útoku odhodlaných abramovců neodolala. Od krvavé práce se teď drsní kočovníci vracejí vítání těmi, co přežili a ovšem sodomským králem, který se někde přikřčil, když nájezdníci přistěhovalce Lota odvlékali.

Údolím Sáveh, jemuž se později říká královské, kráčí Abramovi v ústřety i Melchisedech, kněz Boha silného nejvyššího, král Sálem (snad Jeruzaléma). „Můj král (Bůh) je spravedlnost“ znamená jeho jméno. Melchisedech přináší chléb a víno se slovy: „Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, který vládne nebem a zemí; a požehnaný Bůh silný nejvyšší, který dal nepřátele tvé v ruce tvé“ (Gn 14,18-20). Žehnajícímu knězi úspěšný osvoboditel s respektem skládá desátek z toho, co má.

Vítězi se obvykle dává za pravdu, ale Pánem práva k pravdě je El Eljon, Bůh silný nejvyšší. Víc o Melchisedechovi nevíme. Není zmíněn jeho původ, který jinak v těch končinách mnoho znamená. Představitel zbožnosti odjinud potvrzuje Abramovi dávný Boží slib a opět se skrývá.

Navzdory dotírání pochybností uvěřil bezdětný Abram Bohu, že jako poutník víry a naděje se stane otcem mnohých (Gn 12; 17,17). Proti nepravděpodobnosti a nemohoucnosti svých téměř sta let se spoléhá. Žije vírou jist, že El Eljon, ten jedinečně skrytý jsoucí, je s to povolát k bytí, co není. Potomstvo. Neplodná Sára se tomu usmívá, ale Abram, nasměrován Božím slibem, jde tudy. Věř, žije z té pravdy den ze dne léta, až se stařeně Sáře skutečně narodí Izák (Smíšek). Poslušen pak hlasu, když přijde ta chvíle, v naději proti naději se ubírá s nejmilejším synem zaslíbení jako s obětí k místu Moria (Ř 4,17-18). Abraham, archetyp víry, protagonista dramatu spravedlnosti ne z tohoto světa. Právo k pravdě má Hospodin.

V Epištole Židům připomíná apoštol Krista jako kněze na věky podle řádu Melchisedechova ve shodě s dávným očekáváním žalmisty (Ž 110, 3). Pán Ježíš sám se té davidovské písně dovolává a odkazuje zákoníky na její tajemku: „Jak může být Mesiáš, nositel Božího řešení, toliko synem Davida, když ho tento královský otec a prorok nazývá svým pánem?“ (Mt 22, 44) Čí je Syn? Nadto jej Hospodin prohlašuje kně-

zem ne z pokolení Lévi, jak by se ze Zákona slušelo, nýbrž knězem na věky podle řádu Melchisedechova. Ne podle litery, ale z moci neporušitelného ŽIVOTA Božího zaslíbení (Žd 7, 16). Neboť Bůh je král, Boží je pravda, Bůh je spravedlnost.

Z toho titulu a pověření se velekněz Ježíš před smrtí s učedníky modlí: „Já jsem tě, Otče, oslavil na zemi. Dílo jsem vykonal, které jsi mi dal, abych činil. Nyní oslav ty mne u sebe samého tou slávou, kterou jsem měl u tebe prve, nežli byl svět... Chci, aby viděli slávu mou, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před ustanovením světa“ (J 17, 4-5; 24). Slávu vstříc utrpení, hanbě a smrti? Tak mluví se svými, které mu Otec dal, aby měli v sobě jeho radost (J 17,13). Radost, že poznali vévodu, „jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných“ (Mi 5,2; Mt 2,6). Člověk Ježíš si nepřivlastnil Boží slávu, jak ho vinili. Nevymezem časností a pomíjivostí, ji zjevuje (Fp 2,6). Je Pánem v slávě Boha Otce. Slovy i skutky svědčí, že Otec, ten svatý Izraele, jej poslal (J 17, 8) a oni chatrnou svou vírou v něho věří. Nahlédnou, že z pasti lidského odcizení Stvořiteli právě on přináší východisko Boží.

„Dal jsem jim tvé Slovo, Otče, a svět je nenáviděl. Nejsou ze světa, jako já nejsem... Ochraň je ve svém JMĚNU a ve své PRAVDĚ je posvěť...“ (J 17), modlí se před nimi a všichni v něj věří. Ale co se vzápětí děje, je jako zlý sen. Všichni věří, ale před tvrdou realitou nenávisti neslavně couvají: „Náhle se to jeví jinak než jsme doufali. Chce to vyčkat: Nevíme, neznáme!“ Ten, v něhož uvěřili, byl někdo jiný... „Neznám toho člověka,“ podělá se nejtroufalejší z nich. A on? On s tím počítá. Když bijí pastýře, ovce se rozprchnou (Za 13,7). Vyprovokoval hřích světa, kainovskou brutalitu pod slupkou zbožnosti. Vyvěla nenávist. Zloba, dřímající pod kulturností a slušností, se zdá, že ho pohltí.

Taky my nějak věříme, ale když ta hodina přijde, kdy zachovat duši k životu věčnému by znamenalo, že nás tady nebudou mít rádi, že svou image ztratíme, couváme. A zas to nějak spláchneme, aby se s tím dalo žít. Nuže Bůh, utýraný v ukřižovaném, se nám připomíná. Toho nespáchneš. Hříchem jdeš do živého. Krev Krista Ježíše je duše živá (Lv 17,11) a ovšem bolest. Trvá na věky, a jeho otázka se vrací (Zj 5,6; 13,8): Jak se díváš na Davidova Pána pánů, přicházejícího s nabídkou Boží spasitelné změny? Kdo je Ježíš, že celý od krve nás předchází do svatyně za oponu a vnáší tam jistotu naší domovské příslušnosti? Spouští kotvu naděje a potěšení našich duší (Žd 6, 19, 20 Iz 63, 1-2).

Jak myslíš kněze Boha silného nejvyššího (Gn 14,18), že ve svých snad třiceti letech veřejně v kruté hanbě skonává, ačkoli modlitby a ponížené prosby s velikým křikem a slzami obětuje tomu, který ho od smrti zachovat mohl? Umírá, jako by ho Bůh opustil, a přece jej Otec v tom strachu s bolestí slyší a vyslýchá: Odvěký Stvořitelův záměr, o který se strachuje, šťastně se mu povede (Iz 52,13nn). Človče, na věky je tu východisko! Je tu řešení!

Pán Kristus, Syn Boží věčný, tě do místa Božího přebývání předchází,

aby ho učinil tvým přístavem. Pro tebe tam spouští kotvu naděje: „Všechněm, kteří ho poslouchají, se stal původcem věčné spásy“ (Žd 5,9).

„Jak nemoderní!“ přijde nám, emancipovaným. „Zase kuratela? Zas poslouchat? Dost bylo omezování!“

Leč i ve věku spláchnutých pravd, kdy moudří a opatrní nevědí, o co se opřít, od čeho odrazit a kam směřovat, když všecko teče a proudy te kuté modernity kamsi splachují i nás, ano, Otec přesto své věci zjevuje, ovšem spíš nemluvnátkům (Mt 11,25).

V psaní Židům apoštol soudí, že tím, co Syn vytrpěl, ověřil, co doporučuje: Poslušnost v tom, co bolí, co se mi nezdá, kam nevidím, co mi nedochází. Spolehl na Otce a dosáhl dokonalosti ve svobodě, kterou nabízí i nám (J 8,32). Věř, že strašlivé, nejstrašlivější, co se s ním děje, vede k cíli: Odhaluje a dosvědčuje pravdu o zlu skrytém v člověku. Věřícím to oťrese k pokání, ke změně, a zjeví mu spravedlnost a pravdu Otcovu. Víra Ježíšova ve chvíli nejtěžší, paradox naděje proti naději (Ř 4,18), mění naši skutečnost: „Zákon Ducha života v Kristu Ježíši nás vysvobozuje od zákona hříchu a smrti“ (Ř 3,22). ZEMŘEL ZA NÁS! Kvůli nám a pro nás, aby nás změnil a získal pro sebe tady a věčně.

Hyneme onou hlubinnou potencialitou ke zlému v sobě. Tuto diagnózu zjevuje nám Syn Boží tím, jak mezi námi pochodil. Prohlédnutím nabízí lék: Zázkakem vzkříšení je osměluje a zmocňuje ke změně. Dělaš mu místo. Za svou přijímáš jeho vůli. Vnitřní naslouchání a radostné souznění v novotě života je onou poslušností. Najdi se v něm. Drazé nás sobě kupuje, abychom žili svobodně jemu. V něm paradoxně nalézáme jedinečnost své osobnosti a smysluplnost svého vlastního života.

Smíř se s neslýchaně nepravděpodobným a tvému právnímu citění naprosto nevyhovujícím Bohem, volá apoštol (2 K 5,18-20). Na svoji nahotu oblékni Krista, říká (Ga 3, 27). Stvořen v člověka nového vstaň z mrtvých (Ef 4,24; Ko 3,1). Zázkakem se probud' k nehynoucímu bytí. Zasvíť se ti Kristus. ON je ten, který křísí mrtvé a povolává věci, které nejsou, jako by byly (Ř 4,17). Mýlíme se v sobě i v Bohu a ON láskou do nebe volající, láskou od krve nás z toho vyvádí. Přesvědčuje nás o pravdě Boha silného nejvyššího. Velekněz. Hříchem tohoto světa trápený k smrti (ano, i my jsme u toho) jako první mezi námi z mrtvých vstává a obrací nás k sobě. Neskutecně přichází na svět Izák, Smíšek, nový člověk.

Darem živé víry Bůh mění naši skutečnost. Otvírá novou perspektivu, k níž nás zaúkoloval a k níž nás i zmocňuje. To jest, ospravedlňuje a posvěcuje. Přijímá nás do své slávy (J 17,22-24). Je s námi po všechny dny až do skonání světa (Mt 28,20; J 17,24). Amen.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, ty jsi světlo světa. Osvítil jsi naše vědomí k živé víře. Přimluv se, prosíme, aby nehynula. Domluv nám dnes. Dotkni se nás, ať zahlédneme něco ze slávy, kterou máš od věků u Otce a tady pro nás. Znáš nás a

Bratrská spisovatelka Leontina Mašínová

(NAROZENÁ 16.3.1882 V PLZNI, ZEMŘELA 12.2.1975 V LÁZNÍCH BĚLOHRADU)

Byla dcerou lékárníka, který ovšem zemřel, když jí bylo osm let. Brzy ztratila i staršího bratra, což obojí bolestně pociťovala. S matkou se několi-krát stěhovala a v Kutné Hoře prošla klášterní školou a učitelským ústavem. Ve školství pracovala na řadě míst: V Hrubém Jeseníku, Loučeni, Pečkách, na Těšínsku, na Slovensku a od r. 1923 v Lázních Bělohradu. V r. 1921 se rozhodla vstoupit do Jednoty bratrské. Ze zdravotních důvodů musela být v r. 1930 penzionována, po r. 1945 se léčila v Čáslavi a v Domažlicích. Za okupace byla sledována a vyslýchána gestapem. Záhy se věnovala literatuře pro děti i pro dospělé. Hojně cestovala: 1929 do Francie, 1957 do Polska, 1963 do tehdejší NDR a 1967 do USA, kde obdržela čestný doktorát na „Moravian College“v Bethlehemu. Svých cest pilně užívala ke studiu historických pramenů. Spolupracovala s historiky – F.M. Bartošem, J. Volfem a K. Stloukalem, besedovala s pedagogy i lázeňskými hosty a vedla čilou korespondenci (také s A. Schweitzerem). Byla poctěna cenou V. B. Třebízského (1936), čestným občanstvím Lázní Bělohradu (1946) a státním vyznamenáním „Za vynikající práci“ (1969).

„Učitelka se sama stává začkou, kdykoli se ujímá nového úkolu dobového nebo programu a problému, před jehož řešením je postaven její cit či rozum.“

(Albatros 1975)

„Má ráda lidi. Dovede je získávat neobyčejnou prostotou i bohatstvím myšlenek.“ (J. Pavlík, Rodina a škola)

Z její bohaté tvorby připomeňme zvláště: Milíč z Kroměříže (1926), Hořící sloup (1936), V mrákotách i jasu (1946), Tiší v zemi (1940. 1949 - vyšlo i německy), Nesmrtelný poutník (1969) /I. Mladá léta Jana Amose, II. Do labyrintu světa a III. Planoucí pochodeň/, Moravané (s R. Kalfusem, 1967 – vyšlo také německy a anglicky), Ze starých pověstí a legend (1954), Slovník českých synonym (rukopis), Uletělo jaro (autobiografický román), Za oponou let (1976/77) a Za oponou paměti (1982).

Bohuslav Vik

Jaký by byl náš poslední sen?

Klub Samařtí na Starém Městě pražském (www.klubsamari.cz) se každou středu od 19.30 h otevírá všem spřízněným duším, zájemcům odkudkoli, s chutí dívat se, naslouchat, přemýšlet, diskutovat, ptát se, přidat svoji zkušenost ...

Je středa 3.12.2014, postupně se rozcházíme a v našich myslích a srdcích bude ještě dlouho doznívat hlavní téma večera – UMÍRÁNÍ. Zhlédli a spoluprožili jsme dánský film Poslední sny, tvůrce Marianne Hougen-Moraga a režiséra Estephana Wagnera, zapůjčený festivalem Jeden svět (společnosti Člověk v tísni).

Je to intimní portrét tří žen během posledních týdnů jejich života v dánském hospici. Nejen jejich životy se lišily, ale mají i každá svůj jedinečný poslední sen: Něco se ještě může dořešit? Lze narovnat vztah s dcerou, odpustit? Nebo jen moci vstát a nechat na sebe dopadat teplé sluneční paprsky? Nebo se ještě setkat se svojí nejlepší kamarádkou? Nebo moci strávit poslední dny se svým manželem? Stihnou si svá přání splnit? A jak mnoho záleží i na jejich okolí.

Jak by mohly vypadat naše poslední dny? Jaké tužby, přání bychom ještě měli? Necháváme se vtáhnout do příběhů, ale ukládáme do nich i své prožitky a zkušenosti – odcházející maminka, přijatá služba domácího hospice, vděčnost milým pečujícím, poslední dny naplněné láskou i důstojností člověka, otevřená Boží náruč, laskavý smutek... A jaké myšlenky se během filmu rojí v hlavě přítomných mladých lidí? Jsou lépe se smrtí srozumění proto, že se jim zdá ještě vzdálená? Nebo již prožili umírání někoho z nejbližších? A byli nablízku? Nebo naopak v nás všech klíčí lítost nebo podivení nad tím, že smrt je zatím v naší společnosti tabu a že přd mnoha lety umírali lidé neosobně až téměř anonymně v nemocnicích a ústavech, protože jinou možnost neměli? A proč dosud mnozí pojem hospic a paliativní péče vůbec neznají? Proč se mnozí upínají jen k lékařskému zázkaku uzdravení, místo aby nechali svého blízkého pokojně odejít? Jen málo z toho jsme si stačili říci v následující besedě s paní Martinou Špinkovou, akademickou malířkou, jednou ze zakládajících členů a bývalou dlouholetou ředitelkou hospicového sdružení Cesta domů. Byli jsme vděční za přátelskou otevřenost této chvíle, za odborné znalosti a zkušenosti paní Špinkové i za možnost formulovat své pocity a otázky. Do rána by bylo o čem mluvit.

Mnoho a mnoho otázek se nám bude vynořovat v mysli ještě dlouho po této středě a budou se vracet i opakovaně, protože umírání je součástí našeho života. Nemusí být beznadějně a vůbec nemusí být děsivé ani nedůstojné, i když je často nelehké. A přitakává k tomu i naše křesťanská víra, že smrtí nic nekončí, jen Pán Bůh čeká s odpuštěním a otevřenou náručí na svoje děti.

Ludmila Beranová

měníš nás, abychom mohli k tobě nyní i věčně.

Díky, Duchu svatý, za opatření v hlubinách naší duše, když vzkypíme rozčilením, když hněv, zloba a vůbec zlo hrozí prorazit naší slušností i zbožností. Díky, že nás ho zbavuješ. Díky, že tvůj Pokoj nás zpracovává k dobrému, že nás zastavuje vědomí tvého trápení s námi. Odpusť nám naše viny. Díky, že víme o

Byla dcerou lékárníka, který ovšem zemřel, když jí bylo osm let. Brzy ztratila i staršího bratra, což obojí bolestně pociťovala. S matkou se několi-krát stěhovala a v Kutné Hoře prošla klášterní školou a učitelským ústavem. Ve školství pracovala na řadě míst: V Hrubém Jeseníku, Loučeni, Pečkách, na Těšínsku, na Slovensku a od r. 1923 v Lázních Bělohradu. V r. 1921 se rozhodla vstoupit do Jednoty bratrské. Ze zdravotních důvodů musela být v r. 1930 penzionována, po r. 1945 se léčila v Čáslavi a v Domažlicích. Za okupace byla sledována a vyslýchána gestapem. Záhy se věnovala literatuře pro děti i pro dospělé. Hojně cestovala: 1929 do Francie, 1957 do Polska, 1963 do tehdejší NDR a 1967 do USA, kde obdržela čestný doktorát na „Moravian College“v Bethlehemu. Svých cest pilně užívala ke studiu historických pramenů. Spolupracovala s historiky – F.M. Bartošem, J. Volfem a K. Stloukalem, besedovala s pedagogy i lázeňskými hosty a vedla čilou korespondenci (také s A. Schweitzerem). Byla poctěna cenou V. B. Třebízského (1936), čestným občanstvím Lázní Bělohradu (1946) a státním vyznamenáním „Za vynikající práci“ (1969).

„Učitelka se sama stává začkou, kdykoli se ujímá nového úkolu dobového nebo programu a problému, před jehož řešením je postaven její cit či rozum.“

(Albatros 1975)

„Má ráda lidi. Dovede je získávat neobyčejnou prostotou i bohatstvím myšlenek.“ (J. Pavlík, Rodina a škola)

Z její bohaté tvorby připomeňme zvláště: Milíč z Kroměříže (1926), Hořící sloup (1936), V mrákotách i jasu (1946), Tiší v zemi (1940. 1949 - vyšlo i německy), Nesmrtelný poutník (1969) /I. Mladá léta Jana Amose, II. Do labyrintu světa a III. Planoucí pochodeň/, Moravané (s R. Kalfusem, 1967 – vyšlo také německy a anglicky), Ze starých pověstí a legend (1954), Slovník českých synonym (rukopis), Uletělo jaro (autobiografický román), Za oponou let (1976/77) a Za oponou paměti (1982).

Bohuslav Vik

Listy M. Jana Husa

10. LOUNSKÝM¹⁾

Mistr Jan Hus, nehodný sluha Boží, věřícím občanům lounským: Milost vám a pokoj Pána našeho Ježíše Krista.

I když jsem vás, nejdražší, neviděl svýma tělesnýma očima, nýbrž vnitřníma, nicméně slychávám o vaší pevné víře a lásce k Bohu a jeho evangeliu, jak vás sám Spasitel sjednotil ve víře, pokoji, lásce a poslouchání slova Božího, takže vaše svornost a jednomyslnost je v mém nitru uložena přede všemi jinými obcemi Českého království. Zapřísahám vás tedy, nejdražší, i když jsem vám osobně neznámý, ale upřímný jsem v Bohu k vaší spáse: milujte se vespolek, stůjte v jednotě, nedejte se nijakým způsobem mezi sebou rozdělit. Neboť ona jednota, která má základ v pravé víře, vás zachová spasené Bohu. Bůh ať vám všem udělí pro své milosrdenství zdar, abyste mohli vítězit nad tělem, světem a dáblem.

Dbejte na to, nejdražší, a mějte na paměti, aby nevznikaly kvůli vám žádné rozkoly, zrady, nepřítel, hněvy atd. Jestliže je mezi vámi někdo svárlivý a rozséváč rozbrojů, toho mezi sebou napomínejte jako bratra. Spory nevedte před soudem, protože obě strany velkou škodu berou na duši, těle i majetcích. Spíše usilujte postihovat křivdy, které se dějí Bohu, než které se dějí vám. Právě v tom, žel, celý svět bloudí, že smrtelní lidé touží více postihovat křivdu, která se děje jim, než křivdu Bohu. Tuto cestu Antikrist nejvíce upravuje a dobře dláždí, především nám kněžím, kteří nechceme,²⁾ aby lidská ustanovení byla přesněji zachovávána než slovo Boží. Hle, nějaký kněz, mnich nebo prelát smilní nebo cizoloží, ten zločin bez trestu zůstane, ale jestliže něčemu učí podle své vůle, pak i pod kletbou vyžaduje, aby to bylo zachovááno. Podobně laici netrestají, jestliže kdo Boha urazí, ale jestliže jim někdo řekne: „Páni konšelé, odsuzujete mne nespravedlivě,“ což se dost často děje, tak mečem trestají, poněvadž obvinil soudce z nespravedlnosti. Já však doufám v Pána, že od těchto nehod vás vysvobodí, abyste více jeho zákon zachovávali než lidská ustanovení. Když ten zachováte, nikdo vám nebude moci škodit. Proto, nejdražší, dbejte těch věcí, které jsou věčné a které nikdy nehynou. Dvě věci jsou jisté: zatracení a život věčný. V zatracení ustavičný oheň, temnosti, nesmírné trápení a věčné pálení s dábly. Ale ve věčném životě dokonalá radost, světlo, tam nejsou žádné bolesti ani muka, ale společenství s Bohem a jeho anděly. Jak sv. Pavel³⁾ praví: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské (rozumějte tu „lidské“ v plném slova smyslu) nevstoupilo, připravil Bůh těm, kteří jej milují.“ Budeme tedy blahoslavení, dokud budeme onoho blahoslavenství užívat, kde bude dokonalá láska; tam zajisté uvidíme, kdo je vyobcován z církve, zatracen a zlofčen, tam všechny hříchy, nyní utajené v lidském srdci, vyjdou najevo, tam získáme takovou radost a útěchu, kterých nikdy nebudeme zbaveni, a jestliže zde něco pro Krista utrpíme, budeme blahoslaveni. Jako je zlato zkoušeno ohněm, tak jsme my zkoušeni křížem a soužením od mistra, který z ničeho učinil celý svět. Blahoslaveni tedy budeme, jestliže setrváme v dobrém až do konce.

Víme, nejdražší, že svět spěje k horšímu, smrt je přede dveřmi, a my se máme odtud brzy odebrat, proto žijte předně zbožně a svatě, zřekněte se hříchů, potom se snažte o to, co je nebeské, na konec milujte Boha z celého srdce a v něj důvěřujte, poněvadž vás ve své slávě ozdobí a učiní účastníky svého království pro zásluhy Ježíše Krista. Amen

10. Husův dopis podle vydání Bohumila Mareše (1851 – 1901, evang. farář a církevní historik) z r. 1911 (již 3. vydání), který také připojil vykladačské poznámky, které zde uvádíme.

V roce 2015 Husovy dopisy převedeny do současnější češtiny.

¹⁾ Kolem r. 1410. (1410?)

Hus psal zbožným občanům Lounským, kterýchž osobně neznal, poněvadž o nich slyšel chvalitebné věci v příčině víry, poslušností ke slovu Božímu a v tom jednomyslnosti. Ždá se, že Lounští hned na počátku husitského hnutí k Husovi a jeho zásadám byli přilnuli, a že již v r. 1410, ovládaném spory o Viklefovsky knihy, Husovi do klatby danému byli se naklonili. Nepochybně následovaly i v Lounech, podobně jak v Praze, bouře na prohlášení klatby nad Husem. To jest jisté, že po smrti Husově Louny náležely k nejvěrnějším husitským (táborským) městům a že na počátku třicetileté války držely se stavy evangelických, načež ihned po bitvě na Bílé hoře 1620 jsou vypáleny. V přítomném listě Hus Lounské chválí a povzbuzuje je, aby setrvaly u vzájemné lásky a svornosti hleděli spíše mstít křivdy proti Bohu, než proti sobě samým spáchané a povždy dbali byli života věčného, který na světlo vyvede, kdo z církve vyobcován jest.

¹⁾ Tom. 485, Pal. 122. ²⁾ V 1. vyd. dle Palackého „chceme“; opravil dle Novotného.

³⁾ 1 K 2,9

15. února 1915 List budící české svědomí

Č. 3

Šíření korupce,

t.j. nesvědomitého využitkování vlivného postavení k nepoctivému obohacení vlastního z prostředků společenských, ohrožuje strašlivou měrou českou samosprávu i naše mladé peněžitnictví, tedy statky národní, jichž bychom si měli vysoce vážit i jako zřítelnicí oka svého opatrovati. Naše matička Praha dává již od let špatný příklad v tomto ohledu: pád svatováclavské záložny klerikální a rourová aféra radniční jsou nyní doplněny úplatkářstvím některých členů městské rady (případ místopředsedy mladočeské strany Dr. Vejvara při koupi michelského velkostatku). Máme za to, že bývalý lordmayor V. Strong by se poděkoval za styky s korporací, jejíž členové bojí se před demokratickou porotou pohnatí redaktory opozičních novin, ba jejíž předseda dá si líbiti ponižující zprávy o sobě (útoky dra Soukupa na starostu dra Groše). Nu ovšem, Sir V. Strong uveď tehdy v úžas radniční pány svým kázáním o bibli a povinnostech občanských. Toho nemohou přece naši "svobodomyšlníci" potřebovati! A proto dočkali jsme se dalších případů ponižujících ve Vršovicích (kde se musel poděkovati starosta města a dva druzi), nehledě ani k novějším krisím spořitelén a obcí. Není toto oslabování národní zdatnosti povážlivé v době tak vážné, kdy se politický boj přirostl a finanční krise s drahotou dostupuje hrozné výše? Vzpamatujme se!

V kostele v Českých Budějovicích tvoří už dvouleté děti

V Českých Budějovicích se dne 4. 12. 2014 sešly tři maminky se čtyřmi dětmi ve věku od dvou do čtyř let, aby si pod vedením lektorky Olgy Pikousové vytvořily vánoční balící papír metodou „frotáž“. Akce probíhala v rámci tzv. Klubu pro rodiče s dětmi, který se ve sboru ČCE schází téměř každý čtvrtek. Děti s maminkami se ponořily do předvánoční nálady ve smyslu: tvoříme něco pro radost – svoji, i těch druhých. Vytvořily si takto řadu dárkových balících papírů s vánočními motivy. Lektorka předem vyrobila celou řádku plastických 3D matric s vánočními motivy. Nejoblíbenější byly hvězdy, srdíčka a komety.

Techniku frotáž (přenos tvarů plastického povrchu na papír, který jej překrývá, pomocí tužky nebo voskovky) zvládají s mírnou pomocí děti od dvou let. Jediné co je třeba, aby si uvědomily, že tenký světlý barevný papír, položený na matici, se nesmí při práci pohnout a že voskovkou se „nekreslí“ standardně (špičkou), ale nestandardně (bokem). Maminku potřebují na to, aby jim při tvorbě pomohla papír na matici přidržet. Z hotového papíru lze potom dále tvořit. Třeba tak, že vystřihneme jednotlivé tvary (komety, stromčky...) nůžkami a nalepíme je na kartičku tvrdého barevného papíru (vznikne jmenovka na dárek), nebo na přeložený kousek tvrdého barevného papíru (vznikne minipřáníčko k Vánocům či novoročenka).

Technika frotáž je rychlá a osvědčená, výroba dárkového papíru byla lektorkou prověřena i na různých předvánočních dílnách, kdy bylo potřeba, aby si spousta dětí různého věku v krátkém čase odneslo alespoň jeden výrobek.

Daný projekt měl za cíl motivovat děti k tomu, aby si začaly více všimnat povrchu věcí a plastických vzorů, jimiž jsou zdobeny zejména detaily starých domů a věcí kolem nás.

Krásný výrobek dítěte přináší radost matce, společné tvoření dává uspokojení oběma, hotový výrobek udělá radost dalším členům rodiny. Nastává mezigene-

rační kontakt a souhra v rámci jednoho nepatrného výrobku.

Rozzářené hvězdy a komety letící po papíře přinášejí radost malému tvůrci, otevírají dveře do světa ráje – fantazie již leckdy vyhoštěným dospělým a zůstane třeba v podobě originálně zabaleného dárku v rukou nejstarší generace: jako pečeť, jako otisk vzájemné lásky.

Svět jasných barev rozzářil pošmourný prosincový den a advent se na chvíli mění na cestu o několika duchovně obohacujících zastaveních.

Tvořící, nadšená, zapálená matka je pro dítě celoživotním vzorem, jak „hořet“ i ve chvílích chladu.

Zařazením matrice s motivem „kalich“ pak dochází k symbolickému propojení s generacemi hledajících křesťanů, nás již dávno předešlými do Božího království.

Při pedagogické práci s nejmenšími dětmi pedagog nejen musí umět vymyslet výrobek (nebo spíše projekt na něj), který zoládnou úspěšně v krátké době i ti nejmenší, ale nutné je, aby pedagog dovedl svůj projekt předat, aby se podařila pedagogická komunikace. Při komunikaci s dětmi bývají velkou pomocí obrázky, zolášťe u dětí, které ještě obtížně čtou. Kreslené návody mohou „číst“ i ti předškolní. Materiálem by se nemělo šetřit – aby dítě mělo před sebou, např.

vybírání-li si barvu papíru či voskovky, možnost volby z širokého rejstříku barev. Není dobré zanedbávat přípravu učitele, týkající se oblasti, co dětem při společném tvoření řekne. Každá věta by měla být pečlivě volena. Stačí jedno chybné slovo a dítě je zmateno a výrobek zkažený. Vysvětlujeme-li něco např. předškolním dětem, nemá to být výklad pro dospělé překrývaný jednoduchými slovy, ale musí to být výklad postavený na dětském typu myšlení. Pokud dítěti dáte do ruky kousek tkaničky a řeknete mu, že je to žížala, dítě v této chvíli opravdu vidí v své ruce žížalu, která se různě chová, mluví, cítí. Navozením daného obrazu vytvoříme situaci, kdy dítěti pak vysvětlíme věci, které by, předané slovy pro dospělé, nepochopilo.

Předškolní děti vidí svět kolem sebe jako ten jediný možný správný. Jsou obklopeny nádherným světem, zvoucím k prozkoumávání. Nezpochybujeme, ale utorzujeme jejich jistoty a pravdy. Nejmenší děti hledají velké vzory a velké jistoty. Ukažme jim, že tvoříme s láskou, že nám to přináší uspokojení a že respektujeme Boží zákony nad sebou. Pokud toto dítě z rodiče i pedagoga vycítí, může být pozitívně „nakaženo“ a začne tvořit s láskou, začne si odnášet z chviliek tvorby uspokojení a začne respektovat Boží řád.

Olga Pikusová

Pozvánka

PROGRAM KLUBU SAMARÍ

* 18. 2. od 19.30 h **Lámání před-sudků** - O spolupráci s obyvateli ústeckých Předlic s Bárou Matysovou, studentkou FF UK.

* 25. 2. od 18.30 a 26. 2. od 17.00 h **Dobročinný módní bazar**
Přijďte si koupit cool oblečení a podpořit tím sociální projekty. Kolekce připravila Kristýna Daňková.
www.klubsamari.cz

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X